

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **Mgr. M.**, bytom B., zastúpeného **JUDr. Petrom Schwarczom**, *advokátom*, so sídlom *advokátskej kancelárií pri Synagóge 2, Nitra*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 31721/2010-1214 zo dňa 13. septembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/187/2010-40 zo dňa 22. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/187/2010-40 zo dňa 22. marca 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 31721/2010-1214 zo dňa 13. septembra 2010, ktorým žalovaný podľa § 135 ods. 1, 3 a 5 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 200/1998 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe colníkov“) uložil povinnosť žalobcovi

uhradiť náklady vynaložené na získanie základného colníckeho vzdelania v sume 2.218,80 eura. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci žalovaným správnym orgánom, v ktorom sa žalovaný vecne a logicky vypořiadal s námietkami žalobcu a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Krajský súd dospel k názoru, že oba správne orgány uplatnili svoju kompetenciu v súlade so zákonom č. 200/1998 Z. z., pokiaľ ide o výšku nákladov vynaložených na získanie základného colníckeho vzdelania žalobcu v sume 2.218,80 eura, a ktorú je povinný zaplatiť z dôvodu nevykonania úspešnej opravnej skúšky z telesnej prípravy a sebaobrany (nezískal predpísanú kvalifikáciu na vykonávanie povolania colníka), čo malo za následok, že u žalobcu došlo ku skončeniu služobného pomeru colníka.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho výpočtu a výkladu jednotlivých ustanovení zákona č. 200/1998 Z. z. pri výpočte úhrady nákladov vynaložených na získanie základného colníckeho vzdelania krajský súd považoval za potrebné uviesť, že názor žalobcu nie je správny a ani v súlade so zákonom č. 200/1998 Z. z.. Krajský súd zhodne so žalovaným dospel k záveru, že žalobca na štúdium do základného colného kurzu v školiacom a rehabilitačnom stredisku Veľký Meder bol vyslaný dňa 21.09.2009. Žalobca tento kurz ukončil dňa 31.03.2010 z dôvodu, že nebol úspešný pri skúškach. Podľa § 134b ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., bol žalobca povinný zotrvať po určitý čas v služobnom pomere, alebo uhradiť náklady na vzdelanie alebo ich pomernú časť. Ďalej krajský súd poukázal na to, že žalovaný správny orgán žalobcovi umožnil, vzhľadom na zdravotné problémy počas výkonu prvej záverečnej skúšky, absolvovať opravnú skúšku z telesnej prípravy a sebaobrany, ktorú absolvoval dňa 09.08.2010, ale opätovne neúspešne. Preto záver žalovaného, že u žalobcu došlo ku skončeniu služobného pomeru colníka ku dňu 10.08.2010 (podľa § 189c zákona č. 200/1998 Z. z.), je správny a povinnosťou žalobcu bolo uhradiť pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelanie podľa kritérií uvedených v ustanovení § 135 ods. 1, 2, 3 zákona č. 200/1998 Z. z., keďže u žalobcu neboli zistené dôvody na odpustenie úhrady (odsek 4 § 135 zákona č. 200/1998 Z. z.), alebo, že by služobný pomer žalobcu skončil prepustením z dôvodu uvedeného v § 135 ods. 7 zákona č. 200/1998 Z. z..

Podľa krajského súdu vzhľadom na okolnosť, že žalobcovi bola umožnená opravná skúška v prípravnej službe, správne žalovaný započítal žalobcovi dobu od 01.04.2010 do 10.08.2010, ako dobu zotrvania v služobnom pomere, čo je 132 dní. Doba od 21.09.2009 do 31.03.2010 je doba dĺžky kurzu, čo je 192 dní. Správny je i záver žalovaného, pokiaľ ide

o čas určený na zotrvanie colníka v služobnom pomere pri jeho štúdiu v colných kurzoch (§ 134a ods. 1, ods. 4 písm. b/ zákona č. 200/1998 Z. z.) a iných odborných kurzoch o tom, že tento čas sa určí ako trojnásobok doby trvania štúdia. U žalobcu tento čas bol ustálený v súlade so zákonom v počte 576 dní (192 dní x 3) a náklady na túto dobu boli určené na sumu 2.958,49 eura, čo nenamietal ani sám žalobca. Pomer týchto vynaložených nákladov na vzdelanie žalobcu v prípravnej službe k počtu dní, počas ktorých mal žalobca zotrvať v služobnom pomere colníka po úspešnom vykonaní skúšok základného colníckeho vzdelania predstavuje sumu 5,14 eura ako náklady na jeden deň. Trojnásobok doby trvania štúdia mal byť 576 dní (192 dní x 3), žalobca zotrval v služobnom pomere po ukončení štúdia 132 dní a počet dní, ktoré nezotrval v služobnom pomere, je 444 dní. Náklady za 132 dní, počas ktorých žalobca zotrval v služobnom pomere, boli v sume 678,48 eura, ktoré bolo potrebné odpočítať od celkových nákladov (2.958,49 – 678,48) a výsledná suma 2.280,01 je výška nákladov určená podľa § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., avšak podľa kritéria v tomto odseku, výška nákladov určená k náhrade, je limitovaná a nesmie prekročiť 3/4-iny celkovej sumy skutočne vynaložených nákladov na vzdelávanie (§ 135 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z.), čo u žalobcu je suma 2.218,80 eura.

Keďže žalobca svojím zavinením nezískal colnícke vzdelanie (§ 180 písm. i/ zákona č. 200/1998 Z. z.) správne postupoval žalovaný, ako i prvostupňový správny orgán, keď u žalobcu ustálili skončenie služobného pomeru v dočasnej štátnej službe v spojení s § 189 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. a uložil mu povinnosť uhradiť náklady podľa § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. v sume 2.218,80 eura.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že najvyšší súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, dôvodiac tým, že konanie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie a rozhodnutie veci a konanie správnych orgánov trpí procesnými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Žalobca mal za to, že konanie pred Krajským súdom v Nitre neodstránilo dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia a postupu správneho orgánu a tieto naďalej trvajú. Žalobca uviedol, že bez vyjasnenia si predbežnej otázky, či rozhodnutie zo dňa 26.05.2010, proti ktorému sa neodvolal, bolo platné alebo zrušené, nebolo možné rozhodnúť o jeho žalobe. Predmetnou otázkou sa mal

krajský súd zaoberať, nakoľko mal k dispozícii celý správny spis, kde boli tieto rozhodnutia priložené. Bez vyriešenia tejto skutočnosti nebolo možné platne a spravodlivo rozhodnúť o jeho žalobe.

Žalobca ďalej poukázal na § 134b ods. 3 druhá veta zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého je colník povinný zotrvať po určený čas v služobnom pomere, alebo uhradiť náklady na vzdelanie, alebo ich pomernú časť vtedy, ak štúdium neskončil a nezískal kvalifikáciu, alebo si nezvýšil kvalifikáciu. Ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia, zákon č. 200/1998 Z. z. v prvom rade stanovuje povinnosť colníkovi zotrvať v služobnom pomere a až následne, ak si túto povinnosť nesplní uhradiť pomernú časť nákladov. Žalobca mal záujem splniť si túto povinnosť, ale nebolo mu to umožnené v zmysle §189c zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého služobný pomer colníka v prípravnej štátnej službe sa končí dňom nasledujúcim po dni, keď v colnom kurze povolenú opravnú skúšku nevykonal úspešne. V tomto prípade ide o jednoznačnú protirečivosť zákona, keď na jednej strane u neho vyžadujú povinnosť a druhej strane mu splnenie tejto povinnosti neumožňuje. Nebolo teda na jeho vôli, či splní povinnosť danú mu zákonom, alebo uhradí pomernú časť nákladov. Preto nesplnenie tejto povinnosti nie je podľa názoru žalobcu možné sankcionovať nariadením uhradiť pomernú časť nákladov. Podľa žalobcu táto možnosť by mala nastúpiť až vtedy, keby z vlastnej vôle odmietol túto povinnosť splniť. Teda rozhodnutie, ktorým mu bola uložená uvedená povinnosť, je v rozpore so zákonom, ako aj úmyslom zákonodarcu.

Na vyššie uvedené skutočnosti mal krajský súd podľa žalobcu prihliadnuť priamo pri jeho preskúvaní nezávisle od toho, či tieto skutočnosti sú uvedené v žalobe alebo nie.

Žalobca ďalej poukazoval na to, že v § 135 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. je presne špecifikované, aké náklady sa započítavajú do nákladov na vzdelávanie. Napriek uvedenému vo všetkých rozhodnutiach správnych orgánov absentuje rozpis týchto nákladov. Uvedené je len, že výška študijných nákladov za čas štúdia je suma 2.958,49 eura – čistý príjem bez uvedenia koľko bola zrazená daň, koľko boli platené odvody a pod.. Takéto náklady – čistý príjem ustanovenie zákona č. 200/1998 Z. z. nepozná, nakoľko v § 135 ods. 2 písm. a/ zákona č. 200/1998 Z. z. a je iba uvedené: náklady vzniknuté vyplácaním služobného príjmu, ktorý sa colníkovi poskytol počas štúdia. Pri tomto zákonnom ustanovení je síce odkaz na ustanovenia § 79 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z., kde je presne rozpísané zloženie služobného platu colníka, ale ani tu nie je použitý čistý príjem.

Podľa žalobcu bez ujasnenia si tejto skutočnosti teda, čo vlastne predstavuje čistý príjem, nemohol súd rozhodnúť o správnom výpočtu náhrady výšky nákladov za vzdelávanie.

Je veľmi pravdepodobné, že opätovne v tejto časti sú všetky rozhodnutia všetkých správnych orgánov nezrozumiteľné, a preto nepreskúmateľné.

Na záver svojho odvolania zdôraznil, že vo svojej žalobe namietal hlavne správnosť výpočtu nákladov, keď podľa jeho názoru žalovaný vo svojich rozhodnutiach nezohľadňuje tú skutočnosť, že po skončení základného colného kurzu mal zotrvať v služobnom pomere 132 dní, a preto mu nevznikla povinnosť nahradiť náklady v takej výške, ako uvádza žalovaný, ale len vo výške 3/4 z celého obdobia po odpočítaní 132 dní zotrvania v služobnom pomere. Krajský súd ale výpočet žalovaného vyhodnotil ako správny aj napriek tomu, že si neujasnil otázku, či tento výpočet bol urobený na základe skutočných nákladov tak, ako to uvádza zákon č. 200/1998 Z. z., a či vôbec mu vznikla povinnosť tieto náklady uhradiť.

Na základe zhora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/187/2010-40 zo dňa 22.03.2011 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný, nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom

správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 31721/2010-1214 zo dňa 13.09.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Nitra č. 542/2010 zo dňa 09.09.2010, o uložení povinnosti žalobcovi uhradiť náklady vynaložené na získanie základného colníckeho vzdelania v sume 2.218,80 eura.

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) za preukázané, že žalobca bol Personálnym rozkazom riaditeľa Colného úradu v Nitre č. 341 zo dňa 09.08.2010 podľa § 180 písm. i/ v spojení s § 189c zákona č. 200/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru colníka dňom 10.08.2010. Dôvodom bola skutočnosť, že nezískal colnícke vzdelanie. Následne bolo vydané rozhodnutie riaditeľa Colného úradu v Nitre č. 342 zo dňa 09.08.2010, kde podľa § 135 ods. 1, 3 a 5 zákona č. 200/1998 Z. z. mu bola uložená povinnosť uhradiť náklady vynaložené na získanie colníckeho vzdelania, ktoré podľa § 135 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 200/1998 Z. z. po uplatnení § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. predstavujú čiastku 2.218,80 eura.

Podľa § 180 písm. i/ zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, služobný pomer sa končí, ak colník v prípravnej štátnej službe svojím zavinením nezískal colnícke vzdelanie.

Podľa § 189c zákona č. 200/1998 Z. z. služobný pomer colníka v prípravnej štátnej službe sa skončí dňom nasledujúcim po dni, keď v colnom kurze zameranom na získanie colníckeho vzdelania colníkovi nebola povolená opravná skúška, alebo povolenú opravnú skúšku nevykonal úspešne, alebo bol z colného kurzu vylúčený, a tým nesplnil kvalifikačný predpoklad colníckeho vzdelania.

K žalobcovej námietke, kde poukazuje, že bez vyjasnenia si predbežnej otázky, či rozhodnutie č. 360 zo dňa 26.05.2010 je platné, alebo zrušené a nie je možné tak rozhodnúť o jeho žalobe, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 244 ods. 1 až 6 OSP, kde precizuje a konkretizuje základné atribúty správneho súdnictva:

- súdy preskúmajú na základe žalôb a opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí

a postupov orgánov verejnej správy, teda orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy, alebo povinnosti fyzických osôb, alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (bližšie pozri napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 354/08 - www.concourt.sk).

Takto potom si sám žalobca dal odpoveď vo svojom odvolaní, keď uvedené rozhodnutie nenapadol odvolaním vzhľadom na to, že mu bolo umožnené na základe objektívneho posúdenia skutočností a prihliadnutia na lekárske nálezy uskutočniť opravný zápočet z predmetu „telesná príprava a sebaobrana“. Ďalej uvedené rozhodnutie treba podľa najvyššieho súdu považovať za zrušené aj na základe oznámenia č. 25202/2010-6134 Colného riaditeľstva Slovenskej republiky – odbor personálneho manažmentu, colný inštitút zo dňa 02.07.2010, že výsledok klasifikácie opravného zápočtu z predmetu „telesná príprava a sebaobrana“ za neplatný a súčasne ruší oznámenie o neúspešnom vykonaní opravného zápočtu por. Mgr. M., ktoré zaslal e-mailom dňa 21.05.2010 Colnému úradu Nitra. Zároveň bolo oznámením č. 25186/2010-6134 Colného úradu v Nitre zo dňa 02.07.2010 zrušené „Oznámenie o skončení služobného pomeru pre nezískanie colníckeho vzdelania“, č. 345/2010 zo dňa 21.05.2010, ktoré si prevzal žalobca dňa 27.05.2010. Treba preto uviesť, že logickým postupom a záverom je, že žalobcovi zanikla povinnosť uhradiť náklady vynaložené na získanie colníckeho vzdelania, kde nebolo možné dopredu predpokladať výsledok zápočtu z predmetu „telesná príprava a sebaobrana“ zo dňa 09.08.2010.

Najvyšší súd považuje za právne irelevantnú aj námietku žalobcu, v ktorej uviedol, že bez ujasnenia si skutočností, čo vlastne predstavuje čistý príjem tak nemohol krajský súd rozhodnúť o správnom výpočte náhrady výšky nákladov za vzdelávanie, kde v tejto časti sú podľa žalobcu všetky rozhodnutia všetkých správnych orgánov nezrozumiteľné, a preto nepreskúmateľné.

K tejto námietke treba uviesť (aj v zhode s vyjadrením žalovaného), že súčasťou

súdneho a administratívneho spisu je doložený spisový materiál, v ktorom je náležite popísané, akým spôsobom žalovaný vypočítal výšku nákladov za čas štúdia žalobcu v základnom colnom kurze, a to v súlade so zákonom č. 200/1998 Z. z..

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s ďalšou námietkou žalobcu, že na jeho námietky, ktoré s odkazom na ustanovenie § 134b ods. 3 veta druhá zákona č. 200/1998 Z. z. popísal v druhom odseku na druhej strane svojho odvolania, mal krajský súd pri preskúvaní správnosti rozhodnutia prihliadnuť priamo pri jeho preskúvaní nezávisle od toho, či tieto skutočnosti sú uvedené v žalobe alebo nie, nakoľko pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP) a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby iba ak ruší rozhodnutie správneho orgánu, ak bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené ako aj, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený (§ 250j ods. 3 OSP v znení od 11.01.2012). V čase rozhodovania krajského súdu bola dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 OSP ešte nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Takéto dôvody zrušenia rozhodnutia žalovaného však v súdnom preskúmovacom konaní zistené neboli.

S odkazom na ustanovenie § 250i ods. 1 OSP najvyšší súd dáva do pozornosti, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP), pričom v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva; vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 druhá veta OSP).

Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Sú to predovšetkým dôkazy na posúdenie odbornej otázky, dôkazy na posúdenie podstaty námietok žalobcu proti napadnutému rozhodnutiu, alebo dôkazy na posúdenie tvrdení žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach. Tieto dôkazy bude súd vykonávať v medziach žaloby. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány

pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

V konaniach o žalobách súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby. Podľa súčasnej právnej úpravy pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zaviniť, súd neprihliada. Dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by malo byť len také porušenie zákona, ktoré má, alebo by mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Rovnako by sa toto pravidlo malo vzťahovať aj na prípady porušenia procesných predpisov. Aj v týchto prípadoch by dôvodom zrušenia rozhodnutia malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ OSP). Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (k tomu pozri bližšie R 122/2003).

Podľa § 134b ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., colník, ktorému služobný úrad umožnil získať, alebo zvýšiť kvalifikáciu, je povinný po skončení štúdia zotrvať po určený čas v služobnom pomere, alebo uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania kvalifikácie, alebo zvyšovania kvalifikácie, alebo ich pomernú časť.

Podľa § 134b ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z., čas určený na zotrvanie colníka v služobnom pomere je pri štúdiu v colných kurzoch podľa § 134a ods. 1 a ods. 4 písm. b/ a iných odborných kurzoch podľa § 134a ods. 4 písm. c/ trojnásobkom doby trvania štúdia.

Podľa § 135 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z., colník, ktorý nezotrval v služobnom pomere po čas ustanovený v § 134b ods. 4, je povinný uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť.

Podľa § 135 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ zákona č. 200/1998 Z. z., do nákladov na vzdelávanie sa započítavajú náklady, ktoré vznikli služobnému úradu:

a/ vyplácaním služobného príjmu (§ 79 ods. 1), ktorý sa colníkom poskytoval počas štúdia,

b/ poskytovaním služobného voľna s nárokom na služobný plat,

**c/ poskytovaním náhrad cestovných výdavkov súvisiacich so štúdiom,
d/ úhradou poplatkov za štúdium, ak ich služobný úrad za colníka uhradil.**

Podľa § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., výšku úhrady nákladov na vzdelávanie vypočítava a určuje služobný úrad podľa skutočných nákladov na vzdelávanie v období, keď colník získaval, alebo si zvyšoval kvalifikáciu. Najvyššia suma úhrady nákladov na vzdelávanie, ktorú colník povinný uhradiť, nesmie však prekročiť tri štvrtiny celkovej sumy skutočne vynaložených nákladov na vzdelávanie vypočítaných podľa odseku 2.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s poslednou námietkou žalobcu, v ktorej namietal správnosť výpočtu nákladov v ktorej krajský súd dal za pravdu žalovanému. Najvyšší súd v zhode s krajským súdom a žalovaným má za to, že žalobca na štúdium do základného colného kurzu v Školiacom a rehabilitačnom stredisku Veľký Meder bol vyslaný 21.09.2009. Žalobca tento kurz ukončil 31.03.2010 z dôvodu, že nezložil nižšiu colnú skúšku, a tak nezískal colnícke vzdelanie. Podľa § 134b ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., bol žalobca povinný zotrvať po určitý čas v služobnom pomere, alebo uhradiť náklady na vzdelanie, alebo ich pomernú časť. Žalovaný správny orgán žalobcovi umožnil, vzhľadom na zdravotné problémy počas výkonu prvej záverečnej skúšky, aby mohol absolvovať opravnú skúšku z telesnej prípravy a sebaobrany, ktorú absolvoval dňa 09.08.2010, ale opätovne neúspešne. Preto záver žalovaného, ktorý potvrdil vo svojom rozhodnutí aj krajský súd, že u žalobcu došlo ku skončeniu služobného pomeru colníka ku dňu 10.08.2010 (podľa § 189c zákona č. 200/1998 Z. z.), je správny a povinnosťou žalobcu bolo uhradiť pomernú časť nákladov vynaložených na vzdelanie podľa ustanovenia § 135 ods. 1, 2, 3 zákona č. 200/1998 Z. z., keďže u žalobcu neboli zistené dôvody na odpustenie úhrady (odsek 4 cit. zákona), alebo že by služobný pomer žalobcu skončil prepustením z dôvodu uvedeného v § 135 ods. 7 zákona č. 200/1998 Z. z..

Taktiež krajský súd správne vyhodnotil, že vzhľadom na to, že žalobcovi bola umožnená opravná skúška v prípravnej službe, správne žalovaný započítal žalobcovi dobu od 01.04.2010 do 10.08.2010, ako dobu zotrvania v služobnom pomere, čo je **132 dní**. Doba od 21.09.2009 do 31.03.2010 je doba dĺžky kurzu, čo je **192 dní**.

Správne sa vysporiadal krajský súd aj s námietkou, pokiaľ ide o čas určený na zotrvanie colníka v služobnom pomere pri jeho štúdiu v colných kurzoch (§ 134a ods. 1,

ods. 4 písm. b/ zákona č. 200/1998 Z. z.) a iných odborných kurzoch o tom, že tento čas sa určí ako trojnásobok doby trvania štúdia, u žalobcu tento čas bol ustálený v súlade so zákonom v počte 576 dní (192 dní x 3) a náklady na túto dobu boli určené na sumu 2.958,49 eura, čo nenamietal ani sám žalobca. Pomer týchto vynaložených nákladov na vzdelanie žalobcu v prípravnej službe k počtu dní, počas ktorých mal žalobca zotrvať v služobnom pomere colníka po úspešnom vykonaní skúšok základného colníckeho vzdelania predstavuje sumu 5,14 eura ako náklady na jeden deň. Trojnásobok doby trvania štúdia mal byť 576 dní (192 dní x 3), žalobca zotrval v služobnom pomere po ukončení štúdia 132 dní a počet dní, ktoré nezotrval v služobnom pomere je 444 dní. Náklady za 132 dní, počas ktorých žalobca zotrval v služobnom pomere, boli v sume 678,48 eura, ktoré bolo potrebné odpočítať od celkových nákladov (2.958,49 – 678,48) a výsledná suma 2.280,01 je výška nákladov určená podľa § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., avšak podľa kritéria v tomto odseku, výška nákladov určená k náhrade, je limitovaná a nesmie prekročiť 3/4-iny celkovej sumy skutočne vynaložených nákladov na vzdelávanie (§ 135 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z.), čo u žalobcu je suma **2.218,80 eura**.

Vzhľadom na hore uvedené dôvody tým, že žalobca svojim zavinením nezískal colnícke vzdelanie Krajský súd v Nitre správne vyhodnotil postup žalovaného správneho orgánu, ako i prvostupňového správneho orgánu, keď u žalobcu ustálil skončenie služobného pomeru v dočasnej štátnej službe v spojení s § 189 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. a uložil mu povinnosť uhradiť náklady podľa § 135 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. v sume **2.218,80 eura**.

Napriek tomu, že krajskému súdu možno vytknúť, že vo svojom rozsudku v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, rozhodnutie krajského súdu najvyšší súd nepovažoval za arbitrárne, nakoľko sa napokon dostatočne podrobne vyporiadal s dôvodmi žaloby a v zásade sa i najvyšší súd stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), súc viazaný tiež dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Preto z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že s účinnosťou od 01.01.2012 sa služobným úradom na účely zákona č. 200/1998 Z. z. stalo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave (§ 4 ods. 1 a § 268m zákona č. 200/1998 Z. z.), podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť colníctva pôsobiace na adrese Vazovova 2, Bratislava, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného - Colného riaditeľstva Slovenskej republiky.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný zo zákona nemá na ich náhradu nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková